

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 17186

гр. София, 22.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и втори април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ**

като разглежда докладваното от **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ** Гражданско дело № 20241110109621 по описа за 2024 година

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

гр. София, 22.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, II Г. О., 156-ти състав в закрито заседание на двадесет и втори април през две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ВАСИЛ АЛЕКСАНДРОВ

като разглежда докладваното от съдия Васил Александров гр. д. № 9621/2024 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 140 ГПК.

Подадена е искова молба от ЗД „Евроинс“ АД срещу ЗАД „ДаллБогт: Живот и здраве“ АД, като се твърди, че на 27.02.2023 г., около 10:50 ч., извън населено място, на км. 55 по второкласен републикански път II-11 е настъпило ПТП, за което бил съставен Констативен протокол за ПТП, което имало следния механизъм, – лек автомобил „Фолксваген Голф“, рег. №, управляван от Е.Й., се движи по пътното платно, като губи контрол и блъска отзад лек автомобил „Фолксваген Шاران“, рег. №, управляван от В.К., който автомобил е бил спрял на пътното платно, поради повреда, като превозното средство не е било надлежно обозначено. Поддържа, че по време на ПТП-то в лек автомобил „Фолксваген Шاران“, рег. № се намирала пътника Ц.Й., която седяла на предната лява седалка. Навежда доводи, че пътника в следствие на ПТП-то била увредена, като претърпяла средна телесна повреда, като след преглед ѝ е поставена диагноза „фрактура на гривнена става на лявата ръка“, освен това към момента на инцидента пътника била в напреднала бременност в седми месец. Излага съображения, че за ПТП-то вина имат и двамата водачи, поради което било налице съпричиняване. Твърди, че с оглед механизма и нарушените правила на ЗДВП в случая се касаело за хипотеза на независимо съизвършителство, като вредоносният резултат бил в следствие на виновното противоправно поведение и на двамата водачи. Поддържа, че към датата на ПТП-то за лек автомобил „Фолксваген Голф“, рег. № е имало сключена застраховка „Гражданска отговорност“, обективирана в застрахователна полица № BG/07/122003244044, която била сключена с ищеца, а

гражданската отговорност на водача на лек автомобил „Фолксваген Шаран“, рег. №, била покрит застрахователен риск при ответника. Поддържа, че увредното лице било иницирило застрахователна преписка при ищеца с претенция за неимуществени вреди в размер на 40000,00 лева, както и имуществени вреди в размер на 1000,00 лева. Сочи, че е била образувана застрахователна преписка (именувана „щета“) № *****/2023 г., като на пострадалото лице е определено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 27000,00 лева и обезщетение за имуществени вреди в размер на 1000,00 лева, които били изплатени с преводно нареждане от 12.06.2023 г. Развива аргументи, че доколкото по застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите се обезпечава отговорността на застрахованото лице при настъпването на ПТП, то имал право на регресен иск срещу делинквентата и неговия застраховател, предвид изплатеното застрахователно обезщетение. Инвокира доводи, че регресните претенции били приложими към всички видове застрахователни договори, освен за тези, за които имало специални правила, като в случая тъй като и двете страни били застрахователи по „Гражданска отговорност“ и предвид наличието на фактическият състав на чл. 45 ЗЗД ответника отговарял по регресната претенция. Твърди, че в случая предвид наличието на съпричиняване, всеки от водачите отговарял за 50 % от настъпилите вреди, за колкото отговаряли и техните застрахователи по сключените застраховки. Отделно от горното сочи, че в случая с плащането встъпването в правата се регламентирало и от чл. 53 и чл. 127, ал. 2 ЗЗД, тъй като при независимо съпричиняване делинквентите отговаряли солидарно. Поддържа, че е изпратил до ответника покана от 21.07.2023 г., с която претендирал да му се заплати половината от изплатено застрахователно обезщетение, с което вредите били изцяло възстановени, заедно с ликвидационните разходи в размер на 15,00 лева, но ответника бил отказал да възстанови дължимата сума. Навежда доводи, че ответника е изпаднал в забава, поради което дължал и обезщетение за забава в размер на сумата от 947,75 лева за периода от 21.08.2023 г. до 18.02.2024 г. Прави доказателствени искания за приемането на писмени доказателствени средства, както и по реда на чл. 186 ГПК да бъде изискана административно-наказателната преписка и информация дали за процесното ПТП е образувано досъдебно производство, както и за допускане събирането на гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетел при режим на призоваване за обстоятелства свързани с настъпването на ПТП-то и пътната и метеорологична обстановка по това време. Иска ответника да бъде осъден да заплати претендираните суми, както и присъждането на деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, с който претенциите се оспорват. Прави отвод за нередовност на исковата молба, тъй като не били изложени ясно и точно всички релевантни обстоятелства за възникване на твърдяното право, освен това претенцията за вредите не била диференцирана по пера за всяко увреждане. Твърди, че ищецът бил заплатил единствено сумата от 28000,00 лева, но за претърпени имуществени вреди, освен това имало споразумение към което не били представени никакви документи, като прави извод, че сумата била неоснователно заплатена на Цветомира Й.. Поддържа, че водачът Е.Й. управлявал автомобила с висока скорост, като изобщо не бил предвидим пътните условия, а пътника Й. не била използвала безопасителен колан, като поведението и на двамата било в противоречие с правилата на ЗДвП. Навежда подробни доводи, че претендираното обезщетение е в завишен размер, като не отговаряло на критерия за справедливост, съобразно правилото на чл. 52 ЗЗД. Излага съображения, че водачът на „Фолксваген Шаран“, рег. №, чиято гражданска отговорност била покрит застрахователен риск при ответника, не бил нарушил правилата на ЗДвП, евентуално твърди, че повредата е възникнала непосредственото преди удара, като водачът е отстранявал повредата, което е било причината да е извън автомобила. Освен това липсвало виновно поведение от страна на водача застрахован при ответника, като вината за инцидента била изключително на другия водач, поради което обосновката на ищеца за наличието на съвина била неоснователна. Прави обосновка във връзка с това при какви

условия е настъпило ПТП-то, като прави възражение за съпричиняване от страна на пострадалото лице. Поддържа, че травмите получени от пострадалата били незначителни, като оздравителният процес бил бърз и без усложнения. Инвокира доводи за недоказаност на претърпените имуществени и неимуществени вреди. Прави доказателствени искания за допускане изслушването на заключенията на САТЕ, ССЧЕ и СМЕ по формулирани в исковата молба задачи, както и на основание чл. 186 ГПК да се изиска от НЗОК или РЗОК медицинското досие на Ц.Ц.-Й. за пет години назад, както и всички документи за случая АНП по описа на ОД на МВР-Монтана, както и за допускане събирането на гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетел при режим на призоваване за обстоятелства свързани с настъпването на ПТП-то и неговия механизъм. Иска отхвърляне на предявените искове. Претендира разноски.

С оглед твърденията в исковата молба и отговора на искова молба, съдът намира следното:

Настоящият съдебен състав намира, че не следва да дава правна квалификация, съответно да посочва материалните предпоставки на предявения иск и да разпределя доказателствената тежест, тъй като намира, че исковата молба е нередовна, но не по изложените от ответника съображения, чийто отвод е неоснователен.

Съдът, като извърши проверка на редовността и допустимостта на исковата молба, съобразно правилото на чл. 129, ал. 2 ГПК и чл. 130 ГПК счита, че е налице противоречие в обстоятелствената част на исковата молба. От една страна ищецът сочи обстоятелства и прави изводи, че ответника отговаря по общия регресен иск, регламентиран в КЗ – чл. 410-411 КЗ, а от друга страна в обстоятелствената част на претенцията сочи, че регресна била и отговорността по чл. 127, ал. 2 ЗЗД, което обосновава с твърдения за приложението на чл. 53 ЗЗД, който предвижда, че съделинквентите отговарят солидарно. При това положение, съдът намира, че се касае за отделни претенции, които имат различен фактически състав и материални предпоставки. Ето защо на ищеца следва да се предостави възможност да отстрани нередовностите на исковата молба, като ясно и конкретно посочи на кои от двата фактически състав основава исковете си, съответно, ако ги основава на правилото на чл. 127, ал. 2 ЗЗД да изложи изрични твърдения за наличието на правен интерес от предявения иск, в който случай следва да обоснове и дали претендира, че е платил чуждо задължение при наличието на правен интерес (чл. 74 ЗЗД), съответно какъв е правният му интерес от това, съответно какви твърди, че са вътрешните отношения между съделинквентите.

По отношение на отвода за нередовност на исковата молба на ответникът, настоящият съдебен състав намира последния за правно несъстоятелен. В обстоятелствената част (извън посоченото противоречие) ясно и конкретно са посочени всички релевантни обстоятелства досежно наличието на фактически състав, който би могъл да обуслови отговорността на ответника, както и досежно механизма на ПТП. Противно на твърдението на ответника, претенцията за неимуществени вреди касае едно общо увреждане на пострадалото лице. При претенция за неимуществени вреди е достатъчно да се посочи какво е увреждането и в какво се изразяват неимуществените вреди. Това е достатъчно, за да изпълни изискването на чл. 129, ал. 1, т. 4 ГПК за ясно изложен обстоятелствена част. Следователно ищецът няма за задължение да посочва по отношение на всяко отделно увреждане каква сума претендира. За пълнота следва да се изложи, че ако се ползва логическия аргумент за свеждане на тезата до абсурд (*reductio ad absurdum*), то тезата на ответника е неудържима, защото практически означава пострадали да каже дали повече го боли ръка, крак, глава или друга част от тялото, съответно от кое повече се е притеснявал претърпяна хирургична интервенция напр. на раменна става или това, че крака му е в имобилизиран в гипс, или че му е поставена яка на шията. Процесът, ако бъде установен по същество е единен, поради това и иска за защита на благото е един, като се цели репарирание на неприятните усещания, болки, страдания, влошено качество на живот и пр. от общото

увреждане на здравето и телесния интегритет.

Съдът намира, че следва да допусне представените към исковата молба писмени доказателства, тъй като са допустими, относими и необходими за разрешаването на правния спор предмет на делото.

По отношение на останалите доказателствени искания, съдът намира, че следва да се произнесе, след като се уточни предмета на правния спор предвид нередовността на исковата молба, както и с оглед отделянето на спорното от безспорното в първото о. с. з. – арг. чл. 143 ГПК.

Така мотивиран, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА открито съдебно заседание по делото на **16.05.2024 г. от 11,00 ч.**, за която дата и час страните да бъдат призовани, а на ищеца да се връчи препис от отговора на исковата молба с приложенията на ответника, като съдът им указва **най-късно** до първото по делото заседание да вземат становище във връзка с дадените указания и доклада по делото, като предприемат съответните процесуални действия в тази връзка.

ПРИКАНВА СТРАНИТЕ към спогодба за уреждане окончателно на правния спор, предмет на делото!

УКАЗВА и ДАВА възможност на ищеца в едноседмичен срок от съобщението с писмена молба с препис за ответника, да отстрани нередовностите на исковата молба, като ясно и конкретно посочи на кои от двата фактически състав (чл. 411 КЗ или чл. 127 ЗЗД) основава исковете си, съответно, ако ги основава на правилото на чл. 127, ал. 2 ЗЗД да изложи изрични твърдения за наличието на правен интерес от предявения иск, в който случай следва да обоснове и дали претендира, че е платил чуждо задължение при наличието на правен интерес (чл. 74 ЗЗД), съответно какъв е правният му интерес от това, съответно какви твърди, че са вътрешните отношения между съделинквентите.

УКАЗВА, че при неизпълнение исковата молба ще бъде върната, а производството ще бъде прекратено.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ отводът за нередовност на исковата молба, който е направен от ответника с отговора на исковата молба.

ДОПУСКА на основание чл. 146, ал. 4 ГПК всички приложени към исковата молба писмени доказателствени средства.

ИЗЯСНЯВА на ищеца, че ответникът може да поиска прекратяване на делото и присъждане на разноски или постановяване на неприсъствено решение срещу ищеца, ако той не се яви в първото заседание по делото, не е взел становище по отговора на исковата молба и не е поискал разглеждане на делото в негово отсъствие.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от определението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____